

СТРАНДЖА ОВЧАРЬ

Това се случило въ онуй далечно време, когато ние сме били роби на турцитѣ.

Царувалъ тогава единъ мждъръ и добъръ султанъ. — Най-добрия отъ всички, — казваше дѣдо. Затова народътъ го обичалъ и почиталъ. И често — чужди и свои, правовѣрни и гяури го спхождали, кое да му се оплачатъ, кое даръ да го дарятъ.

Веднажъ при него дошълъ младъ овчаръ отъ Тракия. Въ ржцетѣ си държалъ вакло агне.

Господарю на правовѣрнитѣ, — казалъ той, като се поклонилъ дълбоко. — Приеми този даръ. На тебе е обреченъ. Откутила го е Странджа планина — най-хубавата планина въ твоята земя.

Ала султанътъ сякашъ не слушалъ, що му дума овчарътъ. Съ зѣпнали отъ очудване уста, той не снемалъ очи отъ хубавия овчаръ, руменъ като зората и снаженъ като планина.

— Машалла! Машалла! — повтарялъ въ унесъ султанътъ. А после, полугласно прибавилъ:

— Приемамъ даратъ ти, овчарю. Благодаря. Да даде Богъ да хилядишъ! И халалъ да ти е Странджа-планина. Но кажи ми, съ какво се хранишъ, та си такъвъ здравъ и руменъ? Азъ ямъ най-хубавитѣ, най-вкуснитѣ и най-рѣдкитѣ нѣща. Ямъ, колкото ща, и когато искамъ. А вижъ на какво приличамъ. Всичко що сложа въ стомаха си, ме яде като змия.

Чакъ сега свчарътъ вдигналъ очи и погледналъ султана. Той билъ слабъ, жълтъ, изпитъ и съ уморенъ погледъ.

— Господарю на правовѣрнитѣ, — казалъ смирено овчарътъ. — Велика е твоята слава, безкрайна е земята ти и бездънна мждростъта ти. Но чуй ме! Заповѣдай на твойтѣ хора да изсипватъ въ единъ сждъ по малко отъ